

De Witte Ruimte The White Space

Jarrik Ouburg

Architectura & Natura Publishers
Amsterdam Academy of Architecture

Intreerede

Jarrik Ouburg
Hoofd opleiding Architectuur
Academie van Bouwkunst
Amsterdam

6 september 2012

Inaugural Speech

Jarrik Ouburg
Head of Architecture
Department
Amsterdam Academy
of Architecture

September 6, 2012

Inhoud

Dames en heren 5

De Academie 6

De Academie binnen de 14
Amsterdamse Hogeschool
voor de Kunsten

De Academie en het buitenland 30

De Academie en de tijd 38

Contents

Ladies and gentlemen 5

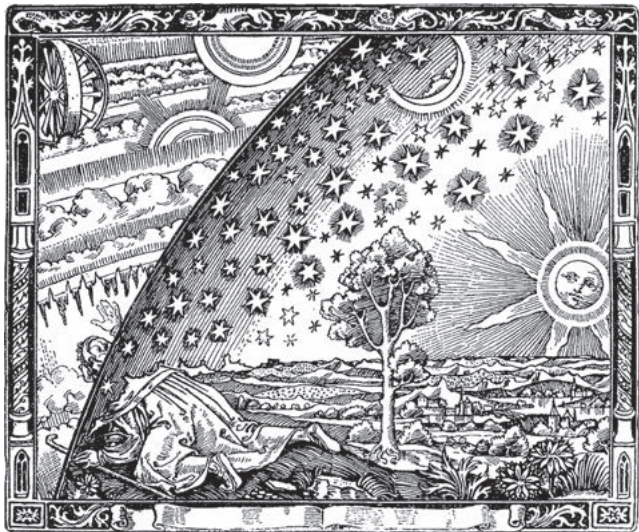
The Academy 6

The Academy within the 14
Amsterdam School
of the Arts (AHK)

The Academy and other countries 30

The Academy and time 38

bijschrift?

bijschrift?

Exhibition Office Jarrik Ouburg *From Solid to Air*, Academy of Architecture Amsterdam 2012

Tentoonstelling Office Jarrik Ouburg *From Solid to Air*, Academie van Bouwkunst Amsterdam 2012

Dames en heren,

De vraag om hoofd te worden van de opleiding Architectuur aan de Academie van Bouwkunst is geen gemakkelijke. Het gaat over de betekenis van het onderwijs, de positie van de Academie en de toekomst van een nieuwe generatie architecten in deze tijd. Om grip te krijgen op deze complexe vraag ben ik naar de Academie gaan kijken vanuit de wereld waarin zij opereert, vanuit haar context. Deze context heb ik vervolgens opgedeeld in verschillende schaalniveaus, van klein naar groot: de Academie zelf, de Academie binnen de Amsterdamse Hogeschool voor Kunsten, de Academie in de stad Amsterdam, de Academie in internationaal perspectief, en de Academie binnen de grootste context, namelijk de tijd. Deze schaalniveaus zijn de leidraad voor mijn intreerede.

Daarnaast zie ik deze gelegenheid als een middel om mezelf aan jullie te introduceren. Naar mijn mening ben je als architect wat je doet, wat je ontwerpt, wat je maakt. Dus de beste manier om mij te leren kennen, is via mijn werk. De intreerede zal ik daarom ook illustreren met behulp van projecten van mijn bureau.

Ladies and gentlemen,

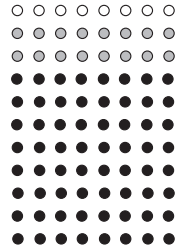
The question whether to become Head of Architecture at the Academy of Architecture is not an easy one, because it touches on the meaning of education, the position of the Academy and the future of a new generation of architects. To get to grips with this complex question, I started to look at the Academy from the world in which it operates, from its context. I then divided this context into different scales, from small to big: the Academy itself, the Academy within the Amsterdam School of the Arts, the Academy within the city of Amsterdam, the Academy in an international perspective and the Academy within the biggest context, namely time. These scales form the *leitmotif* that runs through my inaugural speech.

I also view this occasion as a way of introducing myself to you. As an architect, I believe that you are what you do, what you design, what you make. So the best way to get to know me is through my work. I will therefore illustrate my speech with projects completed by my office.

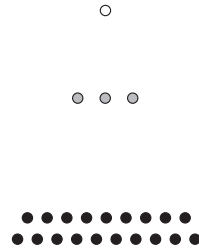
De Academie

Het schaalniveau van de Academie is dat van het ontwerp onderwijs zelf. Dit onderwijs kun je op verschillende manieren vormgeven. Zelf heb ik de luxe gehad om aan verschillende universiteiten te mogen studeren en doceren, en heb daarmee ook verschillende onderwijs-systemen leren kennen.

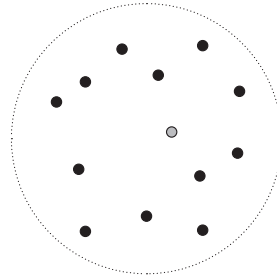
Vergelijking onderwijssystemen

TU Delft

ETH Zürich

Academie van Bouwkunst

Comparing educational systems

Onderwijssystemen

Aan de TU in Delft ben ik afgestudeerd. Een democratische organisatie, waarbij een groot aantal professoren, een nog groter aantal vaste docenten aanstuurt, die vervolgens weer lesgeven aan een nog groter aantal studenten. Een systeem waarbij het een uitdaging is om het belang van de student, en de docent, niet ondergeschikt te laten raken aan het belang van het systeem zelf.

De ETH in Zürich is meer hiërarchisch georganiseerd. Elke professor bestuurt daar zijn eigen relatief kleine piramide. Een student kiest bewust voor een professor, voor de bron, maar heeft daar vervolgens weinig interactie mee doordat het eigenlijke onderwijs door assistenten wordt gegeven.

Op de Academie werken we zonder professoren, zonder vaste docenten, maar al sinds haar oprichting met gastdocenten. Gastdocenten die allemaal architect zijn, hun eigen opgaven schrijven en die onderwijzen aan kleine groepen studenten.

De verantwoordelijkheid voor het onderwijs ligt op de Academie daar waar die mijns inziens moet liggen, namelijk bij de student en de docent. Mijn functie als hoofd zie ik als

The Academy

The first scale, that of the Academy itself, concerns design education. You can shape this education in various ways.

I have had the luxury of studying and teaching at various universities, and along the way I have become familiar with various systems of education.

Education systems

I graduated from the Delft University of Technology. It's a democratic organization in which a large number of professors guide an even larger number of permanent tutors, who in turn tutor an even larger number of students. It's a system that requires an effort to prevent the interests of students, and tutors, becoming subservient to the interests of the system itself. ETH, the institute of technology in Zurich, Switzerland, is more hierarchical. Each professor is in charge of his own relatively small pyramid. Students consciously select a particular professor as an advisor, but they do not interact much with their advisors after that since assistants do the actual tutoring.

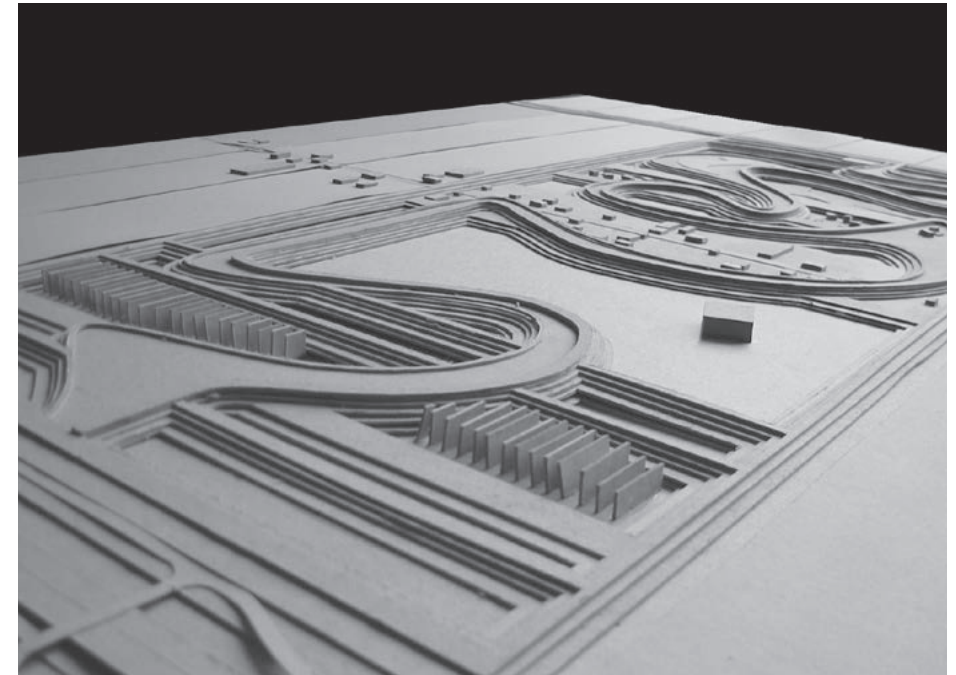
At the Academy we don't work with professors or permanent tutors. Rather, we work with guest tutors who are all practising architects, and this has been the case ever since the Academy was founded. Guest tutors create their own design assignments and tutor students in small groups.

The responsibility for the education at the Academy lies with those with whom I think it should lie, namely with the student and the tutor. As head, I see my task as that of a

gastheer, soms op de achtergrond, soms op de voorgrond, soms flexibel en soms eigenwijs, maar altijd als iemand die het optimale klimaat probeert te creëren waarin zowel studenten als docenten het beste kunnen functioneren.

host: sometimes I move in the background, sometimes in the foreground, sometimes I am flexible and sometimes stubborn. But I always try to create conditions for both students and tutors to function optimally.

Afstudeerproject Imagebuilding

Graduation project Imagebuilding

Archiprix

Het onderwijssysteem van de Academie en de kwaliteit van haar studenten is van een bijzonder hoog niveau. Regelmatig wordt daarbij verwezen naar de Archiprix, de prijs voor het beste afstudeerplan van Nederland, die de laatste jaren regelmatig door studenten van deze Academie wordt gewonnen. Opmerkelijk gezien het relatief kleine aantal studenten dat de Academie opleidt ten opzichte van de grotere universiteiten. Toch wil ik deze prijs als keurmerk voor een school relativeren. Zelf heb ik de internationale versie van de prijs samen met Serge Schoemaker in 2001 gewonnen. Het is een prijs die veel voor me betekent, en ook veel voor me betekent heeft, maar wel een individuele prijs, en een prijs die meer studenten niet winnen dan wel winnen.

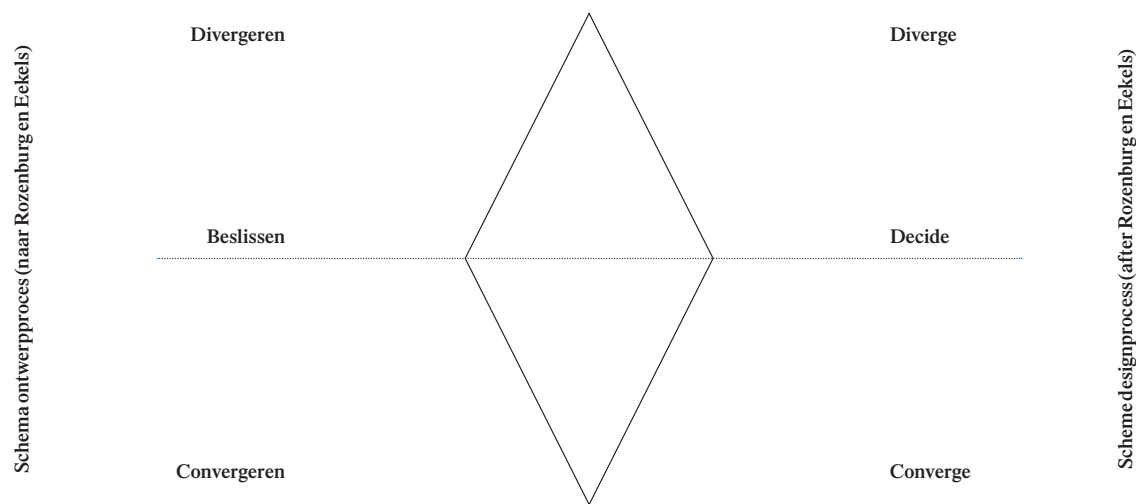
Het doel van deze Academie vind ik dat we bij elke student het maximale uit zijn of haar talenten halen. Die Archiprix volgt dan vanzelf, of niet.

Archiprix

The standard of the Academy's education system and the quality of its students is exceptionally high. Reference is often made to Archiprix, the prize for the best graduation projects from the Netherlands, which in recent years has regularly been won by students from this Academy. That is remarkable given the relatively small number of students that the Academy educates compared to the bigger universities.

Nevertheless, I want to put this prize into perspective as a mark of a school's quality. In 2001 I won the international version of the prize together with Serge Schoemaker. It is a prize that has meant, and still does, much to me, but it remains an individual prize, and more students end up not winning it than winning it.

I think that the aim of this Academy is to enable students to make the very most of their talents. The Archiprix prize will follow of its own accord, or perhaps not.

Het ontwerpproces

Dus hoe kunnen we studenten stimuleren het meeste uit zichzelf te halen. Het gaat hierbij om essentiële vragen als: hoe leer ik iets, hoe leer ik iemand iets, maar bovenal hoe leer ik iemand iets te leren?

Bij de studie Industrieel Ontwerpen aan de TU Delft is het boek *Productontwerpen, structuur en methoden* van N.F.M. Rozenburg en J. Eekels verplichte literatuur. Een zeer droog boek, maar er staat een bijzonder verhelderend schema van het innovatieproces in, dat naar mijn mening overeenkomt met ontwerpproces. Een proces dat bestaat uit divergeren en convergeren, inspiratie en concentratie. Een proces dat begint met het onderzoeken van de mogelijkheden die in de vraag verscholen liggen. Daarop volgt een keuze, het kantelpunt waarbij het divergeren overgaat in het convergeren, wij noemen dat op de Academie vaak 'het concept'. Een beslissend moment waarbij een algemene vraag vertaald wordt naar een persoonlijk antwoord. Vervolgens wordt dit antwoord zo helder en scherp mogelijk uitgewerkt in een ontwerp.

Interessant aan dit schema voor deze Academie vind ik dat de studenten hier dit divergeren en convergeren ook van elkaar leren.

De studenten op de Academie stromen in met een bouwkundige achtergrond, of vanuit het kunstonderwijs. Het is juist deze mix die de kwaliteit van elke individuele student sterker kan maken. Ik zal dit chargeren om het scherp te krijgen.

The design process

Therefore, the main objective in education is to encourage students to get the most out of themselves. This raises fundamental questions such as: how do I learn something, how do I teach somebody something, and especially, how do I teach somebody to learn?

A book that is required reading in the industrial design course at the Delft University of Technology is *Product Design: Fundamentals and Methods* by N.F.M. Rozenburg and J. Eekels. It's a very dry tome, but it contains a remarkably illuminating diagram of the innovation process that, to me, corresponds with the design process.

The process consists of divergence and convergence, which are synonyms for inspiration and concentration in my opinion. The process starts with researching the possibilities inherent in the question. There then follows a choice, the turning point at which divergence turns into convergence. At the Academy we often call that 'the concept'. This decisive moment is when a general question is translated into a personal answer. This answer is then elaborated as clearly and precisely as possible in a design.

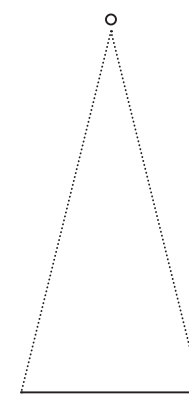
What I think is interesting about this diagram in relation to the Academy is that students here learn about diverging and converging from one another.

Students enter the Academy with a background in either construction or art education. It is precisely this mix that can strengthen the

De kunstenaar denkt vaak in mogelijkheden, schetst vergezichten. Zijn kracht ligt in het divergeren. Maar een geweldige hoeveelheid fascinerende ideeën levert niet per definitie een goed ontwerp op.

De bouwkundige denkt vaak te snel in een oplossing. Hij convergeert, en ziet het proces als een rechte lijn van A naar B. Maar in dat proces wordt te weinig onderzoek gedaan andere mogelijkheden, naar andere oplossingen. En daarmee wordt niet gezocht naar dé oplossing.

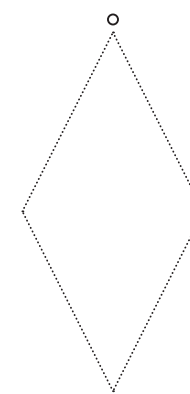
Het is juist de capaciteit van de architect om zowel te kunnen divergeren als te convergeren, om te inspireren en te concentreren. De capaciteit om mogelijkheden te zien, om keuzen te durven maken, en die vervolgens uit te werken in een scherp ontwerp met diepgang. Door de unieke mix van studenten aan de Academie, kunnen zij deze capaciteiten misschien nog wel meer van elkaar leren dan van de docent, of van mij.

Kunstenaar /
Artist

Bouwkundige /
Engineer

Architect /
Architect

Interdisciplinair

Een laatste, maar heel belangrijk kenmerk van het onderwijs aan deze Academie is dat het interdisciplinair is. Architectuur, stedenbouw en landschapsarchitectuur worden onderwezen als onlosmakelijk met elkaar verbonden disciplines. Interdisciplinariteit is essentieel in deze tijd waarin opgaven steeds complexer worden en de scheidslijn tussen de disciplines meer en meer vervaagd. Voor een student architectuur vergroten de

quality of each individual student. I will elaborate on this to make it clearer. The artist often thinks in terms of opportunities, sketches possibilities. The artist's power lies in diverging. But an immense number of fascinating ideas does not by definition lead to a good design.

The building technician, by contrast, often thinks too quickly in terms of a solution. He converges and sees the process as a straight line from A to B. But that process involves too little investigation into other possibilities, into other solutions. And thus he does not seek the ultimate solution.

It is precisely the capacity of the architect to be able to both diverge and converge, to inspire and to concentrate. He has the capacity to see possibilities and the courage to make choices, and then to elaborate them in a clear and profound design. Owing to the unique mix of students at the Academy, they will probably learn more about these capacities from one another than from the tutor, or from me.

Interdisciplinary

A last but very important quality of education at this Academy is that it is interdisciplinary. Architecture, urbanism and landscape architecture are taught as inseparably linked disciplines. Interdisciplinary work is essential in a world in which design challenges are becoming increasingly complex and the borders separating the disciplines are increasingly blurring.

The other disciplines not only increase the repertoire of students of architecture and their

andere disciplines niet alleen zijn repertoire en zijn begrip voor schaal, maar het verbreedt ook zijn blik op het eigen vakgebied, waardoor hij tot scherpere en meer gelaagde ontwerpen komt.

Het evenwicht tussen studenten architectuur, stedenbouw en landschapsarchitectuur is essentieel voor de Academie. Een evenwicht wat de laatste jaren uit balans lijkt te zijn.

Dit jaar schreven er 50 studenten in voor de opleiding Architectuur, 12 voor Landschapsarchitectuur en maar 5 voor Stedenbouw.

Het zal misschien vanuit mijn positie vreemd klinken, maar ik zou pleiten voor minder studenten architectuur. Of liever nog voor een echt interdisciplinair eerste jaar, zoals de *Vorkurs* van het Bauhaus, waarbij iedere student dezelfde vakken volgt en na een jaar overweegt welke schaal, welk medium het beste bij hem of haar past. Met het kleine aantal studenten van de Academie kunnen we dit maatwerk leveren en tegelijkertijd op die manier ook weer grip te krijgen op dat evenwicht.

understanding of scale, but also broaden their perspective of their profession, enabling them to arrive at more precisely formulated and layered designs.

A balance between students of architecture, urbanism and landscape architecture is essential for the Academy. And that balance seems to have been disturbed in recent years. This year some 50 students applied for the architecture course, 12 for landscape architecture and only 5 for urbanism. Perhaps it sounds strange given my position, but I would argue in favour of fewer students of architecture. Or rather, for a genuinely interdisciplinary first year, like the *Vorkurs* at the Bauhaus, in which all students take the same subjects, and after that year each student decides which scale, which medium, suits him or her best. The small number of students at the Academy enables us to provide this custom-made programme and, at the same time, restore that balance.

Door de uitbreiding zal het oppervlak van het museum vervijfvoudigen. Om een dergelijke grote uitbreiding qua schaal en aard toch aan te laten sluiten bij het landhuis is het programma ondergebracht in verschillende kleine paviljoens die qua grootte het landhuis niet overschaduwten.

De nieuwe gebouwen voor kaartverkoop, museumshop en de kantoren omsluiten samen met de bestaande hagen en het bestaande landhuis een nieuw plein wat de formele entree wordt van het landgoed en het museum.

De uitbreiding van het museum zelf is geplaatst op het nabijgelegen Taavetsinsaari eiland, en kan gezien worden als een pad dat verschillende paviljoens met elkaar verbindt. Elke paviljoen heeft een specifieke functie, zoals expositieruimte, garderobe, opslag kunst, enzovoort. Het pad volgt één hoogtelijn op het eiland en is soms smal waardoor de bezoeker echt 'door' de natuur loopt en verbreedt soms waardoor het ruimte biedt aan de lobby een restaurant of een auditorium.

The extension will increase the floor area of the museum fivefold. To enable such a large extension to harmonize with the country house in terms of scale and character, the new programme is housed in various small pavilions that do not eclipse the main house in terms of size.

Together with the hedges and the country house, the new buildings for ticket sales, the museum shop and offices enclose a new square, which becomes the formal entrance to the estate and the museum.

The entrance to the museum itself is located on the neighbouring island of Taavetsinsaari. The museum can be read as a path that connects various pavilions to one another. Each pavilion has a specific function such as exhibition space, cloakroom, art storage and so on. The path follows one single contour on the island and is so narrow in places that the visitor has to walk literally 'through' nature. Elsewhere it widens to provide space for the lobby, the restaurant or the auditorium.

Uitbreiding Gösta Serlachius Museum

Extension Gösta Serlachius Museum

Gösta Serlachius Museum

Een project van mijn bureau waarbij het evenwicht tussen architectuur, stedenbouw en landschapsarchitectuur centraal stond was de prijsvraaginzending voor de uitbreiding van het Gösta Serlachius Museum in Finland.

Het huidige museum is gehuisvest op het Joenniemi landgoed. Een uniek ensemble van gebouwen, tuinen en een park waarbij mens en natuur elkaar al decennia lang versterken. Het landhuis vormt het natuurlijke brandpunt van het ensemble en biedt al sinds 1945 onderdak aan de Gösta Serlachius Art Collection, een belangrijke privé-collectie in Scandinavië.

Gösta Serlachius Museum

A project by my office that focused on the balance between architecture, urbanism and landscape architecture was the competition submission for the extension to the Gösta Serlachius Museum in Finland.

The current museum is housed on the Joenniemi estate, a unique ensemble of buildings, gardens and a park in which man and nature have enhanced each other for decades. The country house is the natural focal point of the ensemble and has housed the Gösta Serlachius Art Collection, an important private collection in Scandinavia, since 1945.

De Academie binnen de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten.

Het versterken van de band tussen de Academie en de AHK zie ik als een *conditio sine qua non*.

Niet alleen omdat de AHK dit jaar 25 jarig bestaat, maar omdat de verbondenheid tussen architectuur en kunst een lange traditie kent. Het is de relatie tussen het toegepaste en het autonome.

P.J.H. Cuypers
Personifications Architecture, Beeldhouwkunst,
Muziek, Schilderkunst, 1880.

P.J.H. Cuypers
Personifications Architecture, Sculpture, Music,
Painting, 1880.

Architectuur en de kunsten

In de middeleeuwen werd architectuur gezien als moeder aller kunsten. Een visie die zijn oorsprong vond in de kerken- en kathedraal bouw. Bouwwerken waarbij architectuur niet allen fresco's, glas in lood en akoestiek integreerde maar tot op zekere hoogte ook dicteerde. Architectuur was per slot van rekening de moeder van het stel.

Pierre Cuypers, de beroemde architect en vader van Joseph Cuypers, één van de oprichters van deze Academie, behoorde tot de laatste vaandeldragers van deze traditie. Cuypers is vooral bekend geworden als architect van het Rijksmuseum en het Centraal Station, maar heeft in zijn leven meer dan honderd kerken ontworpen, en er meer dan zeventig gebouwd. De kerk, ik moet zeggen de Katholieke Kerk met haar rijke gotische traditie, dat was zijn opgave. Je kunt misschien zelfs stellen de opgave hier de architect gemaakt heeft, in plaats van andersom.

Door secularisatie en daarmee het verdwijnen

The Academy within the Amsterdam School of the Arts (AHK).

Strengthening the ties between the Academy and the AHK is a *conditio sine qua non*. Not only because the AHK is celebrating its 25th anniversary this year but also because the connection between architecture and art enjoys a long tradition. It is the relation between applied and autonomous art.

Architecture and the arts

In the Middle Ages architecture was seen as the mother of all arts. The roots of that view lie in church and cathedral construction. These are structures in which architecture not only integrated frescoes, stained glass and acoustics but also, to a certain degree, dictated them. Architecture was, all things considered, the mother of the lot.

Pierre Cuypers, the celebrated architect and father of Joseph Cuypers, one of the fathers of this Academy, was among the last to practice this tradition. Cuypers is best known as the architect of the Rijksmuseum and Central Station in Amsterdam, but during his career he also designed over one hundred churches, more than seventy of which were built. The church, or I should say the Catholic Church with its rich Gothic tradition – that was his design project. Perhaps you could even argue that in his case the project shaped the architect and not vice versa.

Secularization, which caused the

van de kerk als belangrijke bouwopgave, verdween ook de maternalistische relatie tussen architectuur en kunsten

Een andere oprichter van deze Academie, naast de zoon van Cuypers, H.P. Berlage streefde naar een andere synthese van de kunsten. Hij streefde naar het *Gesamtkunstwerk*.

Een architectuur waarbij de nadruk meer kwam te liggen op het gezamenlijke, het samenbrengen van de kunsten. Het mooiste voorbeeld hiervan is waarschijnlijk de Beurs in Amsterdam. Berlage liet daar muurschilderingen maken door Jan Toorop en Richard Roland Holst, hij liet verzen opnemen van Albert Verwey ('Duur uw uur'), beeldhouwwerk van Lambertus Zijl, glas-in-loodwerk van Antoon Derkinderen en houtsnijwerk van Mendes da Costa. Berlage bracht in dit gebouw de kunsten samen waarbij het geheel zoveel meer is dan de som der delen.

Hij slaagde soms zo goed in het maken van een *Gesamtkunstwerk*, dat zijn werk op zichzelf ook weer als kunst werd gezien, zoals bij het Haags Gemeentemuseum. Op een plaquette voor het museum staat: 'Het Haags Gemeentemuseum van architect H.P. Berlage, is op 29 mei 1985 bij het 50-jarig bestaan, als kunstwerk in de collectie opgenomen.'

Wordt hier toegepaste kunst autonoom, of juist andersom? Het is precies in dit spanningsveld tussen de toegepaste kunde en de autonome kunst waar naar mijn mening architectuur ontstaat. En het is precies dit spanningsveld wat mij interesseert als ik denk aan de relatie tussen de Academie en Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten.

Plaquette Haags Gemeentemuseum

Plaquette Haags Gemeentemuseum

commissioning of church construction to wane, also signalled the disappearance of the maternal relation between architecture and arts.

Another of the founders of this Academy, alongside the son of Cuypers, was H.P. Berlage. He sought to synthesize the arts in a different way, in a *Gesamtkunstwerk*, a form of architecture that emphasized the act of combining, of bringing the arts together. The best example of that is probably the Stock Exchange in Amsterdam. Berlage commissioned murals there by Jan Toorop and Richard Roland Holst; he incorporated stanzas by Albert Verwey ('Duur uw uur'), sculptures by Lambertus Zijl, stained-glass windows by Antoon Derkinderen and woodcarving by Mendes da Costa. Berlage brought the arts together in this building in such a way that the whole is more than the sum of the parts. So well did he succeed in making a *Gesamtkunstwerk* (with the emphasis on *kunst*, or art) that his work itself was viewed as art. That was true, for example, of the Haags Gemeentemuseum. A plaque in front of the museum reads: 'The Municipal Museum of The Hague by architect H.P. Berlage has been admitted to the collection on 29 May 1985 on the occasion of its 50th anniversary.'

Does applied art become autonomous here, or vice versa? It is precisely in this tension between applied art and autonomous art that, I believe, architecture emerges. And it is this tension that interests me when I consider the relation between the Academy and the Amsterdam School of the Arts.

Genieloods

Een project waar we precies met dat spanningsveld werden geconfronteerd is de transformatie van een genieloods tot een tentoonstellingsruimte voor actuele kunst. De Genieloods is een militaire loods en onderdeel van het Kunstfort bij Vijfhuizen. De loods dateert uit 1896 en is als onderdeel van de stelling van Amsterdam een UNESCO monument. Het stalen skelet is afgewerkt met één enkele laag golfplaat, waardoor het binnenklimaat ongeschikt is voor exposities: in de zomer extreem heet en in de winter veel te koud. In het winnende prijsvraagvoorstel, dat we samen hebben ontwikkeld met cc-studio en Paulien Bremmer Architects, werd de loods aan de binnenkant bekleed met hoog reflecterende doeken. Door de reflectie wordt in de zomer de stralingswarmte van de zon buiten gehouden en in de winter de stralingswarmte van de vloerverwarming juist binnengehouden. In de lente en de herfst is het binnenklimaat vaak al aangenaam, en dan worden de doeken mechanisch opgerold waardoor het interieur van de loods weer zichtbaar wordt. Dit heeft een bijkomend voordeel. Alle interventies die

Genieloods

A project that confronted us with exactly this tension was the transformation of a large shed into an exhibition space for contemporary art. Known as the 'Genieloods', this military shed is on the site of the so-called 'Art Fort' near Vijfhuizen. The shed dates from 1896 and has the status of a UNESCO monument as part of the line of defensive works surrounding Amsterdam. The steel skeleton is finished with a single layer of corrugated metal sheets, which means that the interior climate is unsuitable for exhibitions: extremely hot in summer and far too cold in winter. The winning competition proposal, which was developed in partnership with cc-studio and Paulien Bremmer Architects, has the facing on the inside with highly reflective sheets. Owing to the reflection, the radiant heat from the sun is kept out during the summer, while in the winter the radiant heat from the underfloor heating is kept inside. In spring and autumn the interior climate is often already pleasant, and the sheets then mechanically roll up revealing the interior of the shed again. That has an added advantage.

je doet aan een monument moeten reversibel zijn, het oorspronkelijke interieur moet weer getoond kunnen worden. Hier gebeurt het met een simpele druk op een knop. We wonnen met dit plan de prijsvraag, maar in de jury werd al gediscussieerd of de interventie niet te dominant zou zijn. Dat de ruimte teveel een autonoom kunstwerk zou worden dat de tentoonstellingen zou overschaduwen. Deze discussie bleef aanhouden. In de uitwerking van het plan hebben we daarom een lange zoektocht afgelegd naar het juiste materiaal. Een zoektocht via China, India, maar ook langs de lokale Amsterdamse coffeeshops die ook verrassend veel hittede reflecterende materialen verkopen. Uiteindelijk hebben we twee materialen geselecteerd die we een-op-een hebben getest op oprolbaarheid en uitstraling. Deze proefopstelling was ook een middel waarmee we over het toegepaste en het autonome konden discussiëren, met de directeur van het kunstfort, met kunstenaars en ook bezoekers. Uiteindelijk hebben we gekozen voor het materiaal waarbij de architectuur het canvas is voor de tentoonstelling en niet het kunstwerk zelf.

Uitspraak doen

Naast de discussie tussen het toegepaste en het autonome is er nog iets wat wij, als architecten, van de kunsten kunnen leren. En dat is het besef dat bij een scheppend vak, alles wat je doet een uitspraak is. Dat je een positie inneemt met wat je doet, en dat jij je moet verhouden tot je werk. Bij de kunsten wordt dat vaak meer op scherp gezet dan bij architectuur en is elke daad een statement en nooit een oplossing. Als je begint met een wit canvas, een cello in je handen hebt, of op een leeg toneel staat, dan los je niets op, dan wil je iets. Een kunstenaar bij wie dat compromisloze sterk naar voren komt, is de Belgische kunstenaar Panamarenko. Een kunstenaar die ergens schippert tussen de wetenschapper en de knutselaar. Beroemd is zijn Spitsbergen Duikboot. Een duikboot die zo lek is als een mandje, maar daar gaat het hem niet om, zoals getuigt uit het volgende citaat:

All interventions carried out on a monument must be reversible. You must be able to restore the original interior. That can be done here with a simple push of a button. We won the competition with this proposal, but the jury debated whether the intervention would be too dominant, and whether the space would be too much of an autonomous artwork that overshadows the exhibitions. This debate is ongoing. That is why we took our time finding the right material when preparing this proposal. Our search that took us to China and India, and also to soft-drugs outlets in Amsterdam that sell a surprising number of heat-reflective materials. In the end we selected two materials that we tested one-on-one in terms of how easily they rolled up and how effectively they reflected heat. This mock-up was also a way of encouraging discussion about applied and the autonomous, with the director of the art centre, with artists and also with visitors. In the end we opted for the material that made the architecture the canvas for the exhibition and not the artwork itself.

Making statements

In addition to what we learn, as architects, from the discussion between the applied and the autonomous, there is something else that art can teach us. And that is the realization that in a creative field, everything you do amounts to a statement. That you adopt a position through what you do, and that you must relate to your work. These relations are often defined more sharply in the arts than in architecture, and every act is a statement and never a solution. You are not solving anything when you start with a blank canvas, hold a cello in your hands or stand on an empty stage. Rather, you seek something. An artist who clearly has this uncompromising attitude is Belgian artist Panamarenko. He is an artist who balances somewhere between scientist and handyman. A well-known work is his Spitsbergen submarine. It is as leaky as a sieve, but that does not concern him, as the following quotation makes clear:

*‘Ik wil met mijn werken de ervaring door-
geven dat ge kunt zien wanneer iets schoon-
heid draagt of niet. Zonder restrictie en voor
het volle pond. Wilt gij een duikboot maken?
Maak een duikboot, maar maak er dan een
voor honderd procent. En dat is geen sculp-
tuur-duikboot, dat is geen olieverf-op-doek-
duikboot. Omdat gij hem gemaakt hebt, gij die
zo zot zijt van duikboten, draag die duikboot
in zich Dén Duikboot.’*

Zijn intentie is om een duikboot te maken die
de duikboot zelf overstijgt. Zoals de raket van
Kuifje ook in zekere zin meer dé raket is dan
welk luchtschip dat de NASA ooit ontwikkeld
heeft.

Het vak van de architectuur is breed, het is
specialistisch en het is generalistisch tegelij-
kertijd, en het lijkt in deze tijd steeds breder te
worden. Het is daarom belangrijk om je eigen
positie daarbinnen te bepalen, jouw stem te
vinden. Tegen de studenten van de Academie
is mijn boodschap: ga op zoek in de architec-
tuur naar waar *gij* zot van zijt. En maak *uw*
Duikboot.

*‘In my works I want to pass on the experience
that enables you to see when something
possesses beauty or not. Without restriction
and to the greatest extent. Do you want to
make a submarine? Then make a submarine,
but do it no holds barred. And it won’t be
a sculptural submarine or an oil-paint-
on-canvas submarine. Because you, who
are so mad about submarines, made it,
that submarine carries within itself The
Submarine.’*

His intention is to make a submarine that
surpasses the submarine itself. Just as Tintin’s
rocket can be said to be more of a rocket than
any airship that the NASA has ever developed.

The profession of architecture is broad; it
is specialist and it is generalist — all at the
same time. And in our world today it seems to
be getting broader. That makes it important
to define your own position within it, to find
your voice. My message to the students at the
Academy is: go and search in architecture
for what ‘you are mad about’. And make *your*
Submarine.

De Academie en Amsterdam

We zitten hier met de Academie in het in het
hart van Amsterdam. In een complex,
oorspronkelijk gebouwd door de Oudezijds
Huiszittenmeesters en dat werd gebruikt voor
de opslag en het uitdelen van turf, graan en
andere levensmiddelen voor de Amsterdamse
‘huiszittende’ armen; mensen die wel een huis
hadden maar voor de rest hulpbehoevend
waren. Precies op deze plek, de plek waar de
intreerede wordt uitgesproken, was het
uitgifteloket.

Mensen kwamen via een straatje aan de achter-
kant van het gebouw binnen, liepen via de
galerij langs de binnentuin, om op deze plek hun
levensmiddelen in ontvangst te nemen. Het doel
van deze ‘achteringang’ was dat de armen voor
de buitenwereld onopgemerkt naar binnen
konden gaan.

Dit verklaart het introverte karakter van het
gebouw. Een karakter dat haaks staat op dat
van haar huidige gebruik. Het extraverte
karakter dat een Academie in een stad zou
moeten hebben. Onze blik moet naar buiten
gericht zijn.

Academie van Bouwkunst Amsterdam

Amsterdam Academy of Architecture

Parallele werkelijkheid

Alle elementen en facetten van het stedelijke
landschap die op deze Academie worden bestu-
deerd en onderwezen zijn terug te vinden in de
context die ons omringt, de stad Amsterdam.
In het boek *De Onzichtbare Steden* van Italo
Calvino vraagt keizer Kublai Kahn ontdek-
kingsreiziger Marco Polo alles te vertellen
over de steden uit zijn keizerrijk. Polo vertelt
honderduit over tientallen steden. Maar in

The Academy and Amsterdam

The Academy is right in the heart of
Amsterdam. Inside a complex originally built
by a group of wealthy merchants known as the
Oudezijds Huiszittenmeesters and used to store
and distribute turf, grain and other provisions
for poor citizens of Amsterdam who did have a
home but were in need of help for other things.
The distribution office was located on this very
spot where I am making my inaugural speech.
People entered the building from a narrow
street at the rear, walked through the gallery
past the courtyard and arrived here to pick
up their provisions. The reason for this ‘rear
entrance’ was to allow the poor to enter
unobserved by the outside world.
This explains the building’s introvert character,
a character at odds with its current function,
and at odds with the extravert character that an
Academy is supposed to have in a city. Our view
must be directed outwards.

Parallel reality

All elements and facets of the urban landscape
that are studied and taught at this Academy can
be found in the context that surrounds us, the
city of Amsterdam.
In the book *Invisible Cities* by Italo Calvino, the
emperor Kublai Kahn asks the explorer Marco
Polo to tell everything about the cities of his
empire. Polo talks nineteen to the dozen about
scores of cities. But in reality all those stories are
about just one city – Venice – described in scores

werkelijkheid gaan alle verhalen maar over één stad, Venetië, beschreven op tientallen verschillende manieren. De blik die Calvino aan Marco Polo meegaf, die blik moeten wij hier aan onze studenten meegeven.

Kijken naar deze stad, lezen over deze stad, vertellen over deze stad, haar proberen te doorgronden is een van de beste lessen die een student kan krijgen.

Waarom valt mijn oog keer op keer op dit gebouw en niet op dat ernaast? Waarom fiets ik zo graag door juist deze straat? Waarom werkt juist dit park als de tuin van de stad, is het andere maar een grasveld?

Veel van wat we kunnen leren in dit vak, kunnen we leren van deze stad. Maar meer nog dan wat wij van de stad kunnen leren, gaat het er mij om wat de stad van ons kan leren.

Hoe kunnen we de kennis en kunde die wij hier opdoen, delen met de stad, teruggeven aan de stad? Hoe kunnen we dit gebouw weer zien als een uitgifteloket, niet voor graan en turf, maar voor net zo noodzakelijk levensbehoeften: kennis en inspiratie.

Zeker in deze tijd waarbij in veel gevallen de praktijk haar 'brevet van onvermogen' heeft gekregen, en een voortzetting van 'zo hebben we het altijd al hebben gedaan' niet meer volstaat, vind ik dat we als Academie het voortouw moeten nemen.

Binnen deze muren kunnen we een parallelle werkelijkheid scheppen, die misschien iets

of different ways. The view that Calvino gave to Marco Polo – that is the view we have to give to our students.

One of the best lessons for a student is to look at this city, read about this city, talk about this city and try to fathom it.

Why does this particular building always catch my eye and not the one beside it? Why do I like to cycle through this street so much? Why do people see this park as the city's garden and that other as just a patch of grass?

Much of what we can learn in this profession we can learn from this city. But beyond that, there is also the issue of what the city can learn from us.

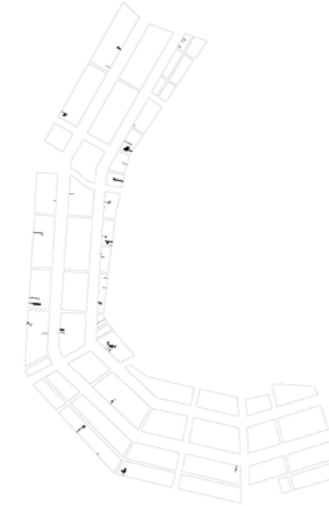
How can we share with or give back to the city all the knowledge and learning that we acquire here? How can we view this building as a distribution point once again, not for grain or turf but for other necessities of life, such as knowledge and inspiration.

I think it is time for us at the Academy to take the lead, especially now that the practice of our profession often seems ineffective. It no longer suffices to say 'but that's the way we've always done it'.

We can shape a parallel reality within these walls that is perhaps tied less to budget and perhaps less politically charged, but certainly not inferior in terms of its power of expression. And it can also prove interesting to property developers, patrons and politicians. We should raise subjects for discussion here and then offer

minder gebonden is aan budget, en misschien iets minder politiek beladen is, maar die zeker niet aan zeggingskracht ten onder hoeft te doen. Een die ook weer interessant kan zijn voor ontwikkelaars, opdrachtgevers en de politiek. Dat we onderwerpen moeten agenderen en vervolgens met ontwerpen kunnen inspireren. Dat kan de stad van ons leren.

inspiration through our designs. That's what the city can learn from us.

Tussenruimte

Een typisch Amsterdams onderwerp waar we ons met het bureau mee bezig houden is de grachtengordel, en dan vooral met de mogelijke gevolgen van haar benoeming tot werelderfgoed. De stad Amsterdam is geprezen door de UNESCO als: 'an outstanding example of a built urban ensemble, civil engineering, town planning, construction and architectural know-how'. Als architect zou ik enthousiast moeten zijn over een dergelijke erkenning van ons vakgebied in deze stad. Maar toch ben ik dat niet.

Ik vind het verontrustend dat Amsterdam haar nieuwe status ook zo weer kan verliezen wanneer de visuele impact van nieuwe ontwikkelingen aan de andere kant van het IJ te groot zouden zijn voor het perfecte plaatje van de grachtengordel. De stad Amsterdam wordt door de UNESCO geprezen voor de stedenbouw en architectuur van het verleden, maar wordt afgestraft wanneer ze dezelfde ambitie wil uitspreken naar de toekomst. Onze stelling is dat de er te veel wordt gekeken naar het beeld van de stad, haar 'image', en te weinig naar haar identiteit. Een voorbeeld van hoe er steeds meer naar deze stad wordt gekeken als een façade en te weinig naar wat daarachter ligt, blijkt uit de toenemende populariteit van de tekeningen uit het *Grachtenboek* van Caspar

Interval space

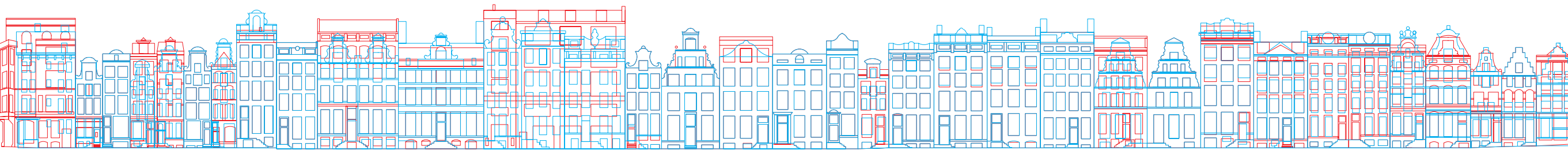
A typical Amsterdam subject that we deal with in our office is the central canal belt, and particularly the possible consequences of its designation as a world heritage site.

UNESCO has praised the city of Amsterdam as: 'an outstanding example of a built urban ensemble, civil engineering, town planning, construction and architectural know-how'. As an architect I should be enthusiastic about such recognition of the work of our profession in this city. Yet I am not.

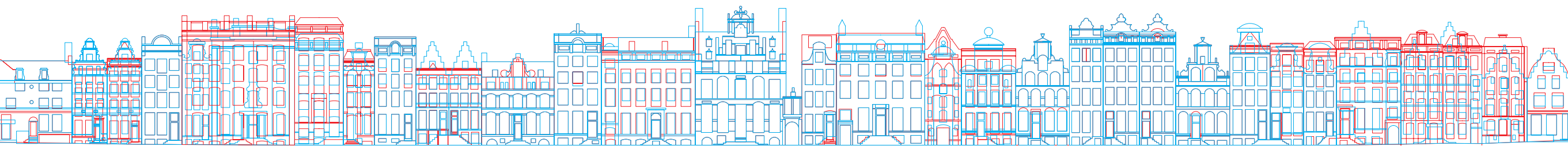
I find it worrying that Amsterdam could easily lose its new status again if the visual impact of new developments on the other side of the IJ overrides the perfect picture of the canal belt.

UNESCO praises the city of Amsterdam for the urbanism and architecture of the past, but the city will be punished if it expresses the same ambition regarding its future.

We argue that too much attention is being put on the city's appearance, on its 'image', and too little on its identity. An example of how people view this city too much as a facade and give too little consideration to what lies behind it is the popularity of the drawings in the *Grachtenboek* ('Canal Book') by Caspar Philips from 1776. Philips meticulously drew all the facades of the buildings

Herengracht 148a t/m 82

Keizersgracht 97 t/m 157

0 1 5 10 m

— 1776
— 2012

Philips uit 1776. Philips heeft hierin minutieus alle gevels van de panden aan de Keizers-, Heren-, en Brouwersgracht getekend. Deze tekeningen worden steeds meer gebruikt bij reconstructies en restauraties, bijvoorbeeld wanneer er een pand afgebrand is. Het toekomstige beeld van de grachtengordel zal meer en meer gaan lijken op een willekeurig moment in het verleden, 1776. Wat ons betreft: 'Back to the future'. Met het bureau hebben we tekeningen gemaakt als tegenwicht voor deze tendens. Hierbij leggen we de huidige gevels over die van 1776. Van het UNESCO monument blijkt nog maar een deel origineel. En toch dragen de nieuwere gevels onmiskenbaar bij aan de uitstraling van het geheel.

Wij zien de stad dan ook niet als een 'af' plaatje, maar als een levend monument. Waarbij juist haar capaciteit om constant te transformeren haar kracht is gebleken. En waarbij het essentieel is dat zij dat in de toekomst ook nog kan doen.

Wij zijn dus op zoek gegaan naar plekken waar we de grachtengordel nog kunnen transformeren. Die vonden we niet in de gebouwen, het gebit is goed beschermd. Toch blijken er in dit gebit scheve tanden te zitten en een paar spleten. Onze voorstellen richten zich op deze spleten, de ruimten tussen de grachtenpanden. Ruimten verscholen achter soms prachtige deuren die vroeger toegang gaven naar een achterom, een stal of een steeg, maar die nu in bijna alle gevallen hun oorspronkelijke functie verloren hebben, en worden gebruikt om een fiets te stallen of vuilniszak neer te zetten.

Voor één zo'n tussen-ruimte, aan de Herengracht, hebben we nu concrete voorstellen gemaakt. Een kleine ruimte van ongeveer 10 meter diep, 1 meter breed en 12 meter hoog, verscholen tussen twee panden. Eenmaal binnen valt natuurlijk op hoe klein de ruimte is, maar ook haar architectonische kwaliteit: de lucht, het zicht naar boven. De voorstellen die we voor deze ruimte maken variëren van commercieel programma als een tweepersoons hotelkamer, tot meer openbaar programma, zoals een seculiere kapel of een speeltuin.

Volgend jaar 2013 viert Amsterdam het 400-jarig bestaan van de grachtengordel. We zijn van plan om dan een paar van deze projecten uit te kunnen voeren om vooral ook haar continue transformatie te vieren.

on Keizersgracht, Herengracht and Brouwersgracht in his book.

These drawings are increasingly used as references for reconstruction and restoration projects, for example after a building has burned down. The future appearance of the canal belt will increasingly come to resemble a random moment in the past: 1776. As far as we're concerned: 'back to the future'. Our office has made drawings to counter this tendency. We overlay the current facades on those dating from 1776. We see that just part of the UNESCO monument turns out to be original. Nonetheless, the newer facades make an unmistakable contribution to the character of the total composition.

That is why we do not view the city as a 'frozen' composition but as a living monument. Its power lies precisely in its capacity to constantly transform. And it is essential that it continues to do that in the future.

So we started to look for places where we can still transform the canal belt. We didn't find them in the buildings – they are like a well-protected set of teeth. Even so, there are a few crooked ones and a couple of gaps. Our proposals focus on the gaps, the spaces between the canal townhouses.

Spaces hidden behind some of the wonderful doors that used to offer access to rear entrances, stables or alleys, but that have now, in almost all cases, lost their original function and are used to store bikes or bins.

We drew concrete proposals for one such interval on Herengracht. A small space about 10 metres deep, 1 metre wide and 12 metres high, hidden between two buildings. What strikes you once inside is not only the small size of the space, but also its architectural quality: the air, the view skywards. Our proposals for this space vary from commercial programmes like a two-person hotel room to more public programmes such as a secular chapel or playground.

In 2013 Amsterdam is celebrating the 400th anniversary of the canal belt. We plan to carry out a few of these projects to celebrate its continual transformation.

Remnant-temple

Tussen-tempel

De Academie en het buitenland

*‘Zoveel talen iemand spreekt,
zovele male mens is hij’.*

Karel V

Een van mijn ambities is om onze studenten te stimuleren om een tijd in het buitenland te studeren, en om buitenlandse studenten te stimuleren een tijd hier te komen studeren. Internationalisering van binnenuit en van buitenaf.

Het is niet alleen dat je door een ervaring in het buitenland iets leert over andere gebruiken, of over specifieke lokale bouwmethoden, andere visies op het plannen van een stad, je leert vooral iets over eigen gebruiken, over je eigen cultuur, en bouwtradities. Je leert je eigen vaste waarden, jouw ideeën over architectuur opnieuw te definiëren. Je wordt er, zoals het citaat ook zegt, meer mens van. Voor iedere architect een aanrader, maar zeker voor studenten die nog midden in hun professionele en persoonlijke ontwikkeling zitten.

Ise schrijn

Zelf heb ik een periode in Japan gestudeerd, gewoond en gewerkt. In het begin kon ik maar moeilijk grip krijgen op die cultuur. Ik zag bijvoorbeeld hoe prachtige traditionele houten huizen werden afgebroken om plaats te maken voor een generieke cataloguswoning. Ik bleef me hier zeker een jaar ongelooflijk over verbazen, tot dat ik een keer gewezen werd op de Naiku tempel.

Dit heiligdom bestaat uit een paar tempels, die weer onderdeel uitmaken van het grotere Ise tempelcomplex. Mooie tempels, maar het eerste gezicht niet erg speciaal. Een luchtfoto laat echter iets bijzonders zien: twee identieke kavels, waarvan er maar één bebouwd is. De Naiku tempel wordt sinds het jaar 690 elke twintig jaar herbouwd. In 1993 is die voor de 61ste en laatste keer opgebouwd, en ze zijn op dit moment bezig met het bouwen van de nieuwe tempel die klaar moet zijn in 2013.

Om de tempel te herbouwen is de kavel verdeeld in twee identieke delen. Op het ene deel staat de huidige tempel, en op het lege deel stond

The Academy and other countries

*‘The more languages a man knows,
he is so many more times a man’.*

Charles V

One of my ambitions is to encourage students to study abroad for a period, and to encourage foreign students to come and study here for a period. Internationalization from inside out and from outside in.

An experience abroad not only teaches you about other customs and particularly local construction methods, other visions on how to plan a city, but also teaches you about your own customs, your own culture and building traditions. You learn how to redefine your own set of values, your own ideas about architecture. It makes you, as the quotation above says, more of a man.

A must for every architect, and certainly for students still in the middle of their professional and personal development.

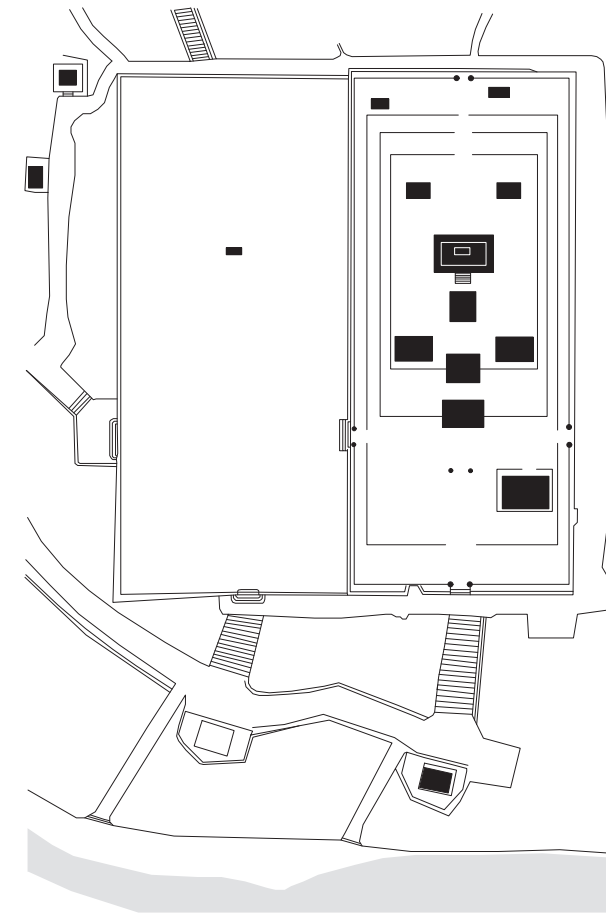
Ise Shrine

I studied, lived and worked in Japan for a period. I could scarcely get my head around that culture. For example, I saw how wonderful traditional timber houses were being demolished to make way for generic catalogue homes. I was unbelievably shocked about this for at least a year, until somebody pointed out the Naiku temple to me.

This shrine consists of a few temples, which in turn form part of the bigger Ise temple complex. Beautiful temples, but unexceptional at first glance. An aerial photo reveals something special, however: two identical plots, only one of which is built. Since the year 690 the Naiku temple has been rebuilt every twenty years. In 1993 it was rebuilt for the 61st and last time, and at the moment they are working on the construction of the new temple, scheduled for completion in 2013.

To reconstruct the temple, the site is divided into two identical halves. The current temple is on one half, and the previous temple stood on the now vacant half, which is where the next temple will be built.

Plattegrond Ise schrijn

Floor plan Ise Shrine

de vorige tempel, en daar zal ook de volgende tempel weer staan.

Wanneer de tijd komt om de tempel te herbouwen, dient de oude tempel als voorbeeld voor de nieuwe. Deze oude tempel was natuurlijk zelf ook al een kopie van de vorige. *Copy-paste* voor de 61ste keer.

Twintig jaar, de tijd tussen het herbouwen, is ook de tijd die tussen twee generaties zit. De vernieuwing van het leven zelf. De timmerman die meegeholpen heeft aan de bouw van de vorige tempel kan zijn kennis en eeuwen oude vakmanschap, door de overdracht, weer doorgeven aan zijn zoon of dochter die werkt aan de nieuwe tempel. Door het constant wederopbouwen wordt niet alleen de tempel behouden, maar net zo belangrijk, het kunnen bouwen van de tempel zelf. Het maken is het werkelijke monument. Een credo dat voor een Academie van Bouwkunst natuurlijk net zo goed geldt.

Elke twintig jaar doet zich een bijzonder moment voor. Het moment waarop de nieuwe

When the time comes to rebuild the temple, the old temple will serve as an example for the new one. This old temple was of course itself a copy of the previous one. It's a copy-paste exercise for the 61st time.

The temples are reconstructed in twenty-year intervals, which is also the gap between two generations. It represents the renewal of life itself. The carpenter who helped build the previous temple can transfer his knowledge and centuries-old craftsmanship to his son or daughter who is working on the new temple. The constant process of rebuilding ensures the preservation not only of the temple but also, and just as importantly, of the ability to even build the temple. The process of creation is itself the real monument. And that conviction applies just as well to an Academy of architecture.

Something remarkable occurs every twenty years when the new temple is finished, but the old one has not yet been demolished. At that precise moment there are two temples, identical

Aerial picture Ise Shrine

tempel klaar is, maar de oude nog niet afgebroken. Op dat moment bestaan er twee tempels, hetzelfde en tegelijkertijd ook niet. Twee kopieën en twee originelen, die samen iets bijzonders laten zien, namelijk het verstrijken van de tijd. Iets wat we in het westen angstvallig proberen te verbergen. In Amsterdam vieren we in 2013 het 400 jarig bestaan van de grachtengordel, en willen we de stenen zoveel mogelijk bewaren, terwijl ze daar in 2013 de tempel voor de 62ste keer gaan afbreken.

Voor mij was deze tempel een blikopener. Wanneer je erin verdiept blijkt het oude houten Japanse woonhuis waarvan je het zo erg vond dat het gesloopt werd, in de tijd dat het gebouwd werd ook een generieke catalogus woning was, en dat degene die ervoor in de plaats kwam simpelweg een update was.

Tegelijkertijd kun je met vreemde ogen ook meer zien. Zoals bleek toen Mark Veldman en ik een prijsvraag wonnen voor het ontwerpen van een paviljoen in de binnentuin van een universiteit in Tokyo. Een paviljoen bedoeld als ontmoetingsplek voor studenten. Wat ons opviel in Tokyo was de enorme focus op de gebouwen, op de objecten. De stad is in feite niets meer dan een enorme *sprawl* van gebouwen met straten die zich daar tussendoor proberen te wringen. Hierdoor heeft de openbare ruimte weinig kwaliteit. Wij stelden dus niet voor om een paviljoen te maken in de binnentuin, maar om van de binnentuin zelf een kwalitatieve ruimte

and different at the same time. Two copies and two originals, which together symbolize something remarkable, namely the passing of time. That's something we in the west anxiously try to conceal. In 2013 we will celebrate the 400th anniversary of the canal belt in the centre of Amsterdam, and we want to preserve the bricks as much as possible. Over there, meanwhile, they will demolish the temple for the 62nd time in 2013.

This temple was an eye-opener for me. After I had looked into the matter in depth, I found out that the old timber Japanese dwelling, whose demolition I thought was so terrible, had itself been nothing more than a generic catalogue home at the time of its construction, and that the one that replaced it was simply an update.

Sometimes foreigners are able to perceive more. That was demonstrated when Mark Veldman and I won a competition for a pavilion in the courtyard of a university in Tokyo, a place where students could gather. What struck us in Tokyo was the huge focus on the buildings, on the objects themselves. The city is essentially nothing more than a vast *sprawl* of individual buildings, with streets that wind their way through them. Consequently, public space is of poor quality. So what we proposed was not to place a pavilion in the courtyard but to turn the courtyard itself into a high-quality space containing many meeting areas. We achieved that by erecting two curtains

Location Curtain Courtyard, Tokyo, Japan

te maken met verschillende plekken voor ontmoeting. Dit bereikten we door twee gordijnen op te hangen met een totale lengte van bijna 100 meter die de orthogonale binnentuin transformeerden in een plek die nergens hetzelfde is. De gordijnen vouwen om de beschermde bomen van de tuin, maar soms sneden deze gordijnen ook dwars door bestaande heggen om een grens te markeren en radicaal te breken met de orthogonaliteit van de binnenruimte. De gordijnen zijn gemaakt van een wit open gaas waardoor je altijd de hele binnenplaats kunt zien, maar ook de afzonderlijke ruimten kunt ervaren.

Dialect

Na mijn verblijf in Japan, heb ik vijf jaar in Brussel gewerkt voor Xaveer de Geyter Architecten. Daar bleek het gezegde op te gaan: 'Zoveel dialecten iemand spreekt, zoveel male mens is hij'. Een land waar je de taal verstaat, maar waar het toch jaren duurt voordat je begrijpt wat er gezegd wordt. Een project wat mij leerde dat de context van een gebouw ook altijd een politiek context is, is de nieuwe campus voor Elishout, een kokschool. Vroeger was dit één campus maar sinds 2002, om politieke redenen, gesplitst in een Franstalig en Nederlandstalig gedeelte. Bouwen in België is politiek gezien altijd interessant, maar bouwen in Brussel waar Vlaanderen en Wallonië met elkaar botsen, in combinatie met een dergelijke, gevoelige splitsing, dat is de goden verzoeken. Het Franstalig deel kreeg de bestaande bebouwing en daarmee een sterke identiteit. Het

with a total length of almost 100 metres, which transformed the orthogonal courtyard into a place that is different everywhere. The curtains wrap around the protected trees in the garden, but sometimes the curtains cut straight through existing hedges to mark a border and radically break the orthogonal character of the courtyard space. The curtains are made of white open gauze so that you can always see the whole courtyard but can also experience the separate spaces.

Dialect

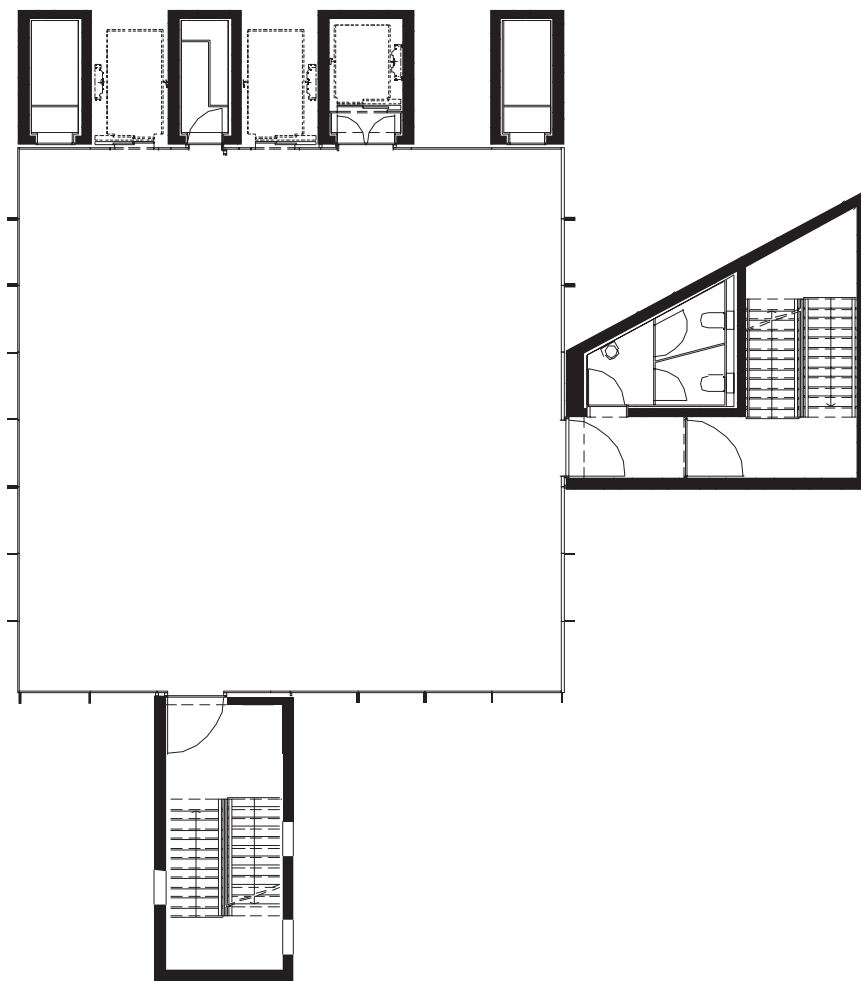
After my time in Japan I spent five years in Brussels working for Xaveer de Geyter Architects. The following saying definitely applied there: 'The more dialects a man knows, he is so many more times a man'. I could understand the language in Belgium, but where it took me years to understand what was being said. A project that taught me that the context of a building is also always a political context was the new campus for Elishout, a school for chefs. This had once been a single campus but it was split into a French-language and a Dutch-language section in 2002 for political reasons. Politically speaking, building in Belgium is always interesting, but building in Brussels where the Flemish and Walloon cultures clash, in combination with such a sensitive division, is like tempting fate. The French-speaking section was given the existing buildings and thus also a strong identity. The Dutch-speaking section was given a scattered group of buildings and, hence, was almost invisible in terms of identity.

Nederlandstalige deel was een redelijk versnipperde collectie van verschillende gebouwen en daardoor nagenoeg onzichtbaar. Een strak landschappelijk plan werd de drager voor het Nederlandstalige gedeelte. Daarbinnen konden eenvoudig nieuwe gebouwen worden toegevoegd, zoals een entrepaviljoen, sportzaal en een internaat. De keukentoren, een lesgebouw met gestapelde keukens, was een kans om de scheiding tussen Franstalig en Nederlandstalig, tussen oud en nieuw, weer in evenwicht te brengen. Tegelijkertijd was het ook de uitgesproken kans voor de nieuwe Nederlandstalige campus om zich te presenteren, aangezien ze direct naast een van de drukste snelwegen van Brussel ligt. Naast dat je er moet kunnen koken is één van de belangrijkste kenmerken van een keuken is dat je die ook moet kunnen schoonmaken. Daarom is ervoor gekozen om alle details, kernen, glasprofielen niet in de ruimte te plaatsen, waardoor je overal hoekjes zou krijgen, maar buiten de

A rigid landscape plan formed the basis for the Dutch-speaking section. New buildings could easily be added here, among them an entrance pavilion, a sports hall and a boarding school. The kitchen tower, containing the educational facilities in the form of kitchens stacked on top of one another, presented an opportunity to restore the balance between the French and Dutch sections, between old and new. At the same time, this was the perfect opportunity for the new Dutch-speaking campus to present its identity, given its location next to one of the busiest motorways in Brussels. One of the most important qualities of a kitchen, in addition to being a place to cook, is that it is easy to clean. That explains the decision to position all details, service cores and glass profiles outside the space. The traditional plan of a tower is turned inside out as it were. You have to step outside the tower to go to the WC. This generic plan could then be filled with programme elements such as entrance, food

Xaveer de Geyter Architecten. Plattegrond *Keukentoren*, Brussel, België

Xaveer de Geyter Architecten. Floor plan *Kitchentower*, Brussels, Belgium

Xaveer de Geyter Architecten. *Keukentoren*, Brussel, België

ruimte. De klassieke plattegrond van een toren is als het ware binnenste buiten gekeerd. Om naar de wc te gaan moet je uit de toren stappen. Vervolgens kon deze generieke plattegrond met verschillend programma worden ingevuld als entree, koeling van voedsel, technieken, en op de bovenste twee verdiepingen door een vide met elkaar verbonden een bar en restaurant.

Op een luchtfoto is het herstelde evenwicht goed te zien. Politiek en architectuur zijn hier 'één' geworden. En hoe wonderlijk het gebouw op zich ook is, het is toch echt een lokaal gebouw, wat alleen in deze specifieke buitenlandse context kan kloppen. Sinds 2008 woon en werk ik weer in Nederland, en elke keer als ik terug ga naar Brussel en dit gebouw zie, begrijp ik pas in welke stad ik gewoond heb. Nu pas, na er vier jaar niet gewoond te hebben, versta ik het accent.

cooling areas, technical installations, and on the top two floors a bar and restaurant connected to each other by a void.

The restored balance is clearly visible on an aerial photo. Politics and architecture become one here. And no matter how curious the building looks, it is nonetheless a local building, which can only be right in this specific foreign context.

I have been living and working in the Netherlands again since 2008, and every time I return to Brussels and see this building, I understand in which city I was living. Only now, after four years not living there, do I understand the dialect.

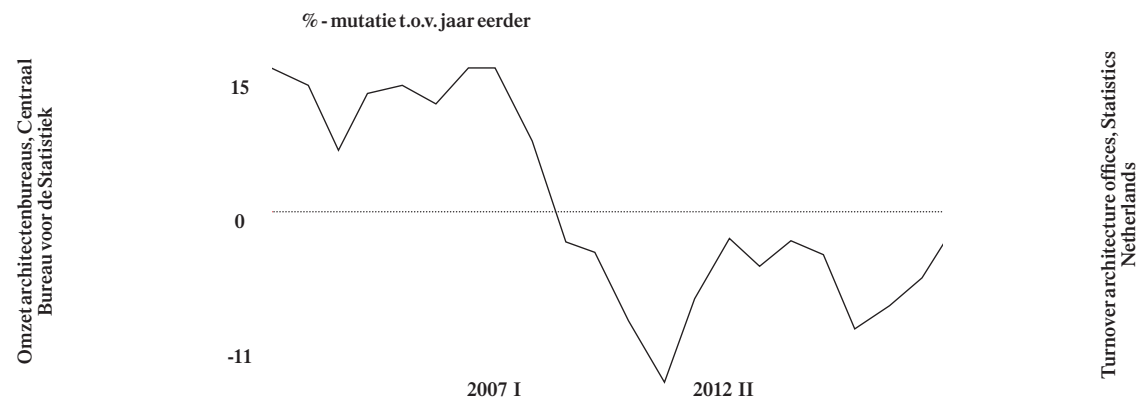

Xaveer de Geyter Architecten. *Kitchentower*, Brussels, Belgium

De Academie en de tijd

'L'avenir n'est plus ce qu'il était.' Paul Valéry

De Academie is opgericht in 1908 omdat het aantal bouwopgaven in de stad zo groot was dat er te weinig goed geschoolde architecten waren. Het contrast met deze tijd, nu meer dan honderd jaar later, kan haast niet groter zijn. Het jaar 2012 wordt inmiddels gezien als het allerslechtste jaar in de bouw ooit. Sinds het uitbreken van de financiële crisis of beter gezegd crises, is de omzet van Nederlandse architectenbureaus gehalveerd.

Double dip

De crisis waar ons vakgebied zich in bevindt is naar mijn mening, net als de economische crisis, een dubbele crisis, *a double dip*. Enerzijds is er een crisis in de bouw, die conjunctuur gevoelig is, waardoor er simpelweg minder opdrachten zijn en minder gebouwen worden gemaakt. Anderzijds valt er een crisis in de architectuur op te merken, een crisis in de kwaliteit van het werk van wat wij architecten uiteindelijk met de opdrachten hebben gedaan. De achtergronden van deze twee crises verschillen, maar de kwaal hebben ze gemeenschappelijk, namelijk dat het middel belangrijker is geworden dan het doel.

Middel en doel

De bouw werd de laatste tien jaar te weinig gezien als een middel om levenskwaliteit te verhogen, goede huisvesting te bieden, of een

The Academy and time

'L'avenir n'est plus ce qu'il était.' Paul Valéry

The Academy was founded in 1908 because construction projects in the city were so numerous that there were not enough suitably qualified architects to oversee them all. Today, more than a century later, the contrast could hardly be starker. The year 2012 is now considered to be the worst year ever in the building sector in the Netherlands. Since the eruption of the financial crisis, or rather crises, turnover among Dutch architecture firms has halved.

Double dip

The crisis in our profession is, in my opinion, just like the economic fluctuations, a double crisis, a double dip. On the one hand, there is a crisis in the building industry, which is so sensitive to economic conditions and simply leads to fewer commissions and fewer buildings. On the other hand, there is a crisis in architecture itself, a crisis in the quality of work, in what we architects ultimately do with the commissions. The causes of these two crises differ, but the problem is the same, namely that the means have become more important than the end.

Means and end

Over the past ten years the building industry was insufficiently viewed as a means of enhancing the quality of life, providing good housing and creating pleasant places to work. Instead, it

prettige werkplek creëren, maar teveel als een middel om geld te verdienen. Bouwen als doel op zich en niet meer als middel om iets te bereiken. De kantorenmarkt en haar enorme leegstand, is hier waarschijnlijk het beste voorbeeld van. Een krantenartikel uit het NRC van 9 juni 2012 kopt: 'Jarenlang was de rolverdeling helder. Ontwikkelaars ontwikkelden, bouwers bouwden, huurders huurden en banken financierden. Iedereen profiteerde. Nu is het crisis op de markt voor commercieel vastgoed. Maar niemand wil de verliezen nemen.' Interessant aan het artikel is dat alle belangrijke spelers die in het bouwproces aan tafel zitten genoemd worden, behalve de architect.

was seen all too frequently as a means to make money. In other words, building became an end in itself and no longer a means of achieving something. The market for rented office space and the huge volume of vacant space is probably the best illustration of this. An article in the *NRC* newspaper on 9 June 2012 began as follows: 'For years the division of roles was clear. Developers developed, builders built, tenants rented and banks financed. Everybody profited. Now the market for commercial property finds itself in a crisis. But nobody wants to carry the cost.' What's interesting about the article is that all the important players in the building process are mentioned, except the architect.

Bart Lootsma. *Superdutch*

Bart Lootsma. *Superdutch*

Misschien omdat ze dachten dat die alleen maar nodig was wanneer ze iets bijzonders wilden bouwen, een icoon. Op zich is die gedachte wel begrijpelijk. De architect is de afgelopen jaren wellicht op een te hoog voetstuk geplaatst. De term 'starchitect' illustreert dit nog wel het beste, de architect als popster, die zijn kunstje doet. In Nederland hebben we niet zo zeer de architect op een te hoog voetstuk geplaatst, maar misschien nog wel grootser, de Nederlandse architectuur zelf. In het jaar 2000 verscheen het boek *Superdutch*. Nederlandse architectuur als superarchitectuur. Als een glazen stulp werd deze term over ons architectuur klimaat gezet om haar tentoon te stellen, maar langzaam en zeker kwam hetzelfde klimaat in ademnood. Het ging bij de ontwerpen te veel om de prestatiedrang, werden het beeld, of het design belangrijker dan de maatschappelijke en functionele kwaliteiten van een gebouw. Architectuur was een doel op zich geworden, en geen middel meer.

Perhaps because it was always assumed that architects were only needed if you wanted to build something spectacular, something iconic. An understandable viewpoint, since architects were probably put on too high a pedestal. That's best illustrated by the term 'starchitect', the architect as pop star who does his party piece. In the Netherlands, it was not so much the *architect* but, much more grandiose, Dutch *architecture* itself that we put on a tall pedestal. The book *SuperDutch* appeared in the year 2000. Dutch architecture as *Super Architecture*. With this term our architectural climate was captured inside a display case and presented to the world, yet slowly but surely the very same climate started gasping for breath. These projects reflected a compulsion to show off. Outward appearance and design were more important than the social or functional qualities of a building. Architecture had become an end in itself, and was no longer a means.

Bouwen om te bouwen en architectuur om de architectuur. Het bestaansrecht voor een gebouw of voor een stad, ligt veel dieper dan dat, in een culturele, sociale en historische context. Als architect moet je gaan graven tot je die laag tegenkomt, en je gebouw daarop funderen. Dan pas krijgt architectuur haar relevantie en bestaansrecht, anders bouw je op drijfzand. Het lijkt alsof we dat te lang uit het oog verloren zijn en dat nu beide bellen tegelijkertijd uiteen spatten.

Optimisme I

Toch schreven er dit jaar weer vijftig nieuwe studenten in voor de opleiding architectuur aan de Academie, net zo veel als andere jaren. Hier spreekt een enorm optimisme uit. Ik deel dat optimisme, en zie net als hen kansen in een nieuwe tijd die komen gaat en de rol die de architect hierin kan spelen.

Binnen de huidige Nederlandse en Europese context is een verschuiving merkbaar van een continue focus op het 'nieuwe' en naar 'meer', naar een transformatie van het bestaande en naar verbetering. Het is een verschuiving van kwantiteit naar kwaliteit. Deze verschuiving is niet alleen een gevolg van de economische omstandigheden, maar ook het gevolg van een diepere culturele behoefte. Kijk maar naar hoe we onze voedselproductie en consumptie anders willen gaan inrichten. We willen liever minder maar wel goed, dan veel voor weinig en niet lekker. De kantorenmarkt was onze kiloknaller.

Met deze verschuiving van kwantiteit naar kwaliteit zal het zwaartepunt in ons vakgebied gaan verschuiven van vierkante meters en bruto vloeroppervlak, naar de kwaliteit van ruimte, terug naar de essentie van ons vakgebied. Een nieuwe balans tussen ontwikkelaar en architect in een context waarbij de bestaande bebouwing veel meer een intergraal onderdeel van nieuwe projecten zal zijn. Het voortbouwen op beslissingen uit het verleden en zo het verleden een stapje verder brengen.

Dit grote thema van het voortbouwen op het verleden komt sterk terug in het kleinste project van mijn bureau: een ontwerp voor een portrettententoonstelling in Kasteel Duivenvoorde,

Building for the sake of building, and architecture for architecture. The justification for a building or for a city, however, lies much deeper than that, in a cultural, social and historical context. As an architect you have to dig until you reach that layer and then erect your building on that foundation. Only then does architecture become relevant and earn the right to exist. Otherwise, you are building on quicksand.

We seemingly lost sight of that fact for too long, and now both bubbles have burst at the same time.

Optimism I

Despite all this, some fifty students have applied for the architecture course at the Academy this year, just as many as in previous years. That reflects great optimism. I share that optimism, and just like the new applicants I see opportunities in a new era and a role for the architect in making the most of those opportunities.

We are witnessing a shift in the current Dutch and European context from the continuous focus on 'new' and 'more' to the transformation and improvement of the existing. It is a shift from quantity to quality. This shift is a consequence not only of economic conditions but also of a deeper cultural necessity. Just look at how differently we want to organise our food production and consumption. We are expressing a preference for 'less but good' rather than 'lots for little and lacking in taste'. Office space was our equivalent to discount products.

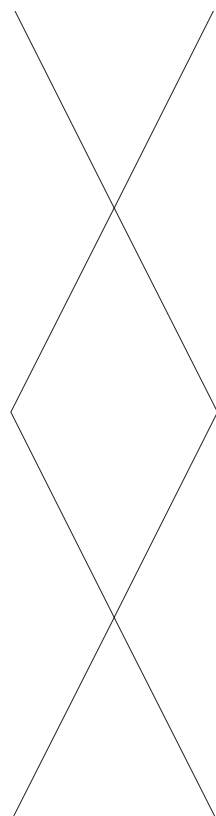
This shift from quantity to quality will also cause the core of our profession to shift from square metres and gross floor area to the quality of space, back to the essence of our profession. A new balance between developer and architect in a context in which the existing stock of buildings will become a much more integral part of new projects – building on decisions taken in the past and thus helping the past to move a step forwards.

This big theme of building on the past crops up explicitly in the smallest project at our office: a design for an exhibition of portraits

Portrait Pavilion, Duivenvoorde Castle.
With work by Amie Dicke

Portrait-paviljoen, Kasteel Duivenvoorde.
Met werk van Amie Dicke

wat tot stand is gekomen in samenwerking met Non-fiction en Paulien Bremmer Architects. De tentoonstelling vond plaats in de balzaal van het kasteel. Het unieke Lodewijk XIV interieur stamt uit 1717. In de rijke betimmering van de balzaal zijn levensgrote portretten opgenomen van de opeenvolgende generaties die het kasteel hebben bewoond. Daarnaast heeft het museum een collectie van 131 (familie) portretten.

In het portret-paviljoen wordt de gehele collectie samengebracht op één plek. Alle portretten zijn gescand, zwart-wit gereproduceerd en opgehangen in het paviljoen en vormen daarmee de basis voor de tentoonstelling. De levensgrote portretten van de balzaal vormen de historische achtergrond.

De hexagonale vorm van het paviljoen is afgeleid van het centrale motief in het kamerbrede vloerkleed. Het is daar als het ware een extrusie van. Het exterieur van het paviljoen is bekleed met spiegelende acrylaatplaten. Door de spiegeling wordt het interieur van de barokke ruimte nóg overdadiger waarbij paviljoen, balzaal, bezoeker en portretten, maar ook het heden en het verleden visueel samensmelten in één gelaagd beeld.

at Duivenvoorde Castle, carried out in collaboration with Non-fiction and Paulien Bremmer Architects.

The exhibition took place in the castle ballroom. The unique Louis XIV interior dates back to 1717. Incorporated into the rich woodwork of the ballroom are life-size portraits of the successive generations who have lived in the castle. In addition, the museum boasts a collection of 131 (family) portraits.

The entire collection is brought together in one place in the portrait pavilion. All portraits were scanned, reproduced in black and white, and mounted in the pavilion, thus forming the basis of the exhibition. The life-size portraits in the ballroom constitute the historical decor.

The hexagonal shape of the pavilion was prompted by the central motif in the rug that extends the width of the room and forms an extrusion of it, as it were. The outer surface of the pavilion is faced with sheets of reflective acrylic. The reflections make the interior of the baroque space even more lavish, visually fusing the pavilion, ballroom, visitors and portraits, and also the past and present into one layered composition.

Optimisme II

Er is nog een reden waarom ik optimistisch ben over de toekomst van een nieuwe generatie architecten, naast de verschuiving van kwantiteit naar kwaliteit. Een meer fundamentele reden, gebaseerd op de intrinsiek kwaliteiten en vaardigheden van een architect die juist in deze tijd van belang zijn. Deze tijd van crisis. In de Nederlandse taal wordt crisis vaak gezien als een moment van zwakte, maar de eigenlijke betekenis van het woord is ‘keerpunt, onderscheid, beslissing, keuze’. De architect is in constante training om met zo’n situatie om te gaan, om te kunnen onderscheiden, om keuzen te maken. Ik haal nog een keer het schema van het ontwerpproces aan. Het divergeren en het convergeren, mogelijkheden herkennen, keuzen maken, en vervolgens focussen. Inspiratie en concentratie. De tijd is natuurlijk een lange continue reeks van divergeren en convergeren. Dit schema toont veel overeenkomsten met de prachtige sculpturen van Brancusi, de *colonnes sans fins*, de kolommen zonder einde waar hij rond de jaren 30 van de vorige eeuw aan werkte. De tijd als een kolom zonder einde, met die verbreedt en versmalt, met periodes die inspiratie nodig hebben, en periodes die concentratie nodig hebben. Toeval of niet, Brancusi werkte zoals gezegd aan deze beelden rond de jaren dertig, ook een tijd van crisis. Hij nam deze foto in 1929, het jaar van de grote beurskrach.

Integreren

De architect is opgeleid als iemand die weet te inspireren, keuzen weet te maken, en weet te concentreren. Zijn voornaamste en belangrijkste kwaliteit in deze tijd is dat hij deze weet te integreren. Integreren op een dusdanige manier dat het geheel meer is dan de som der delen. Het integreren van een plattegrond en een doorsnede. Het integreren van de tekeningen van de installateur met die van de constructeur. Maar zeker ook de integratie van materiaal, licht en lucht tot een ruimte die beklijft. De integratie van de wensen van een opdrachtgever en de mogelijkheden van een locatie tot een ontwerp dat haar oplossing overstijgt. Maar zeker ook de integratie van maatschappelijke vraagstukken

Optimism II

Besides the shift from quantity to quality, there’s another reason for my optimism about the future of a new generation of architects. It’s a more fundamental reason, based on the architect’s intrinsic qualities and skills that are particularly relevant in this era of crisis. In the Dutch language, crisis is often understood as a moment of weakness, but the actual meaning of the word is ‘turning point, difference, decision, choice’. The architect is training all the time to deal with such a situation, to be able to distinguish, to make choices. Let me go back again to the diagram of the design process. Diverging and converging, recognizing possibilities, making choices and then focusing. Inspiration and concentration. Time is of course a long and unbroken sequence of diverging and converging. This diagram shows many similarities with the wonderful sculptures by Brancusi, the *colonnes sans fins*, the endless columns that he worked on in the 1930s. Time as a column without end, widening and narrowing, with periods that require inspiration, and periods that require concentration. Coincidence or not, Brancusi worked on these sculptures in the 1930s, which was also an era of crisis. He took this photo in 1929, the year of the big stock exchange crash.

Integrating

The architect is educated to be someone who knows how to inspire, how to make choices and how to concentrate. His quality that is most notable and relevant to our time is that he knows how to integrate. Integrate in such a way that the whole is more than the sum of the parts. The integration of a floor plan and a section. The integration of the drawing by the contractor and that of the engineer. But certainly also the integration of material, light and air to forge a space that leaves a lasting impression. The integration of the client’s wishes and the possibilities a location offers to reach a design that is more than just a solution. And let’s not forget the integration of social issues and economic challenges into visions of the built world that are meaningful

en economische uitdagingen tot visies op de bebouwde wereld die van betekenis zijn voor het heden en tegelijkertijd vergezichten schetsen voor de toekomst. Een architect die zijn nek durft uit te steken, die voorbij een crisis kijkt. Die verder kijkt dan de wereld die hij al kent en de witte ruimte durft in te gaan. Dat is de architect waar naar mijn mening deze tijd om vraagt. De opleiding van die architect is het *grand projet* van deze Academie, en het project waar ik de aankomende vier jaar met al mijn inspiratie en concentratie aan zal werken.

Dank voor uw aandacht.

for the present and, at the same time, outline perspectives for the future. An architect who dares to stick out his neck, who thinks beyond the crisis. To look beyond the world he already knows and dares to enter the white space. I believe that this is the architect that this era is calling for. The education of that architect is the *grand projet* of this Academy, and it is the project I will be working on for the next four years with all my inspiration and concentration.

Thank you for listening.

Intreerede van Jarrik van Ouburg als Hoofd van de opleiding Architectuur aan de Academie van Bouwkunst Amsterdam, uitgesproken op 6 september 2012.

Biografie

Jarrik Ouburg (1975) volgde de studie Bouwkunde aan de TU Delft en de ETH in Zürich, Zwitserland. Met zijn afstudeerproject won hij in 2001 de Archiprix International, de tweejaarlijkse competitie voor het beste afstudeerplan op het gebied van architectuur, stedenbouw en landschapsarchitectuur.

In 2002 ontving hij de prestigieuze Monbusho studiebeurs van het Japanse Ministerie voor Onderwijs, Cultuur, Sport, Wetenschap en Technologie. Hij was onderzoeker aan het Instituut voor Technologie van Tokio van 2002 tot 2003.

Als architect en stedenbouwer verwierf hij veel ervaring bij internationaal gerenommeerde bureaus. Hij werkte als projectarchitect voor E2A in Zürich. Bij de Architecten Cie. in Amsterdam was hij mede verantwoordelijk voor het stedenbouwkundige plan voor Roombeek, een wijk in Enschede verwoest door een vuurwerkramp. Bij Toyo Ito Architects & Associates in Tokio werkte hij aan verschillende projecten, waaronder de competitie-inzending voor het CCTV hoofdkantoor in Beijing, China.

Van 2004 tot 2008 werkte hij als projectleider bij Xaveer de Geyter Architecten en leverde een belangrijke bijdrage aan projecten, zoals het winnende prijsvraagontwerp voor het nieuwe hoofdkantoor van het Europees Patentbureau, een hotelschool in Brussel, woningbouwprojecten in Amsterdam, Den Haag en Parijs, een stedenbouwkundig plan voor de stad Leuven, België en een regionaal plan voor de stad Nice, Frankrijk.

Sinds 2008 heeft Jarrik Ouburg een eigen bureau in Amsterdam. Hij is regelmatig visiting critic en spreker op verschillende academies en universiteiten. Vanaf 2012 is hij Hoofd van de opleiding Architectuur aan de Academie van Bouwkunst Amsterdam.

Inaugural Speech of Jarrik Ouburg as Head of Architecture Department of the Amsterdam Academy of Architecture, given on September 6, 2012.

Biography

Jarrik Ouburg (1975) studied architecture at the Delft University of Technology in the Netherlands and the Federal Institute of Technology in Zürich, Switzerland. In 2001 his graduation project won the Archiprix International, the biennial international competition for the best graduation projects in architecture, urban design and landscape architecture.

In 2002 he received the prestigious Monbusho scholarship from the Japanese Ministry of Education, Culture, Sports, Science, and Technology. He was a research fellow at the Tokyo Institute of Technology in Japan from 2002 to 2003.

As an architect and urban planner he gained extensive experience at internationally renowned offices. He worked as a project architect for E2A in Zürich. At the Architecten Cie. in Amsterdam he was responsible for the urban scheme of Roombeek, a district of the city of Enschede known for the fireworks disaster. At Toyo Ito Architects & Associates in Tokyo he worked on several projects including the competition for the CCTV headquarters in Beijing, China.

From 2004 to 2008 he worked as project leader at Xaveer de Geyter Architects and made key contributions to projects like the 1st prize winning competition for the new headquarters of the European Patent Office, a hotel school in Brussels, housing projects in Amsterdam, The Hague and Paris, an urban plan for the city of Leuven, Belgium and a regional plan for the city of Nice, France.

Since 2008 Jarrik Ouburg has run his own architectural practice in Amsterdam. He is a frequent critic and speaker at academies and universities. From 2012 he is Head of the Architecture Department of the Amsterdam Academy of Architecture.

Colofon / Colophon

Tekst / Text
Jarrik Ouburg

Redacteur / Editor
Klaas de Jong

Vertaling / Translation
Billy Nolan
Mark Speer

Fotoverantwoording / Credits Photography

Centraal Bureau voor de Statistiek, p. 38
Collectie NAI, p. 14
Constantin Brancusi, p. 47
Xaveer De Geyter, p. 36
Google Earth, p. 24, 33
Takashi Hira, p. 32
Office Jarrik Ouburg, pp. 4, 6, 7, 8, 9, 10-11, 12, 15, 16-17, 18, 20-21, 25, 26-27, 29, 31, 32,
34-35, 36, 40-41, 43, 45,
Frans Partesius, p. 37
Christian Richters, p. 23

Grafisch ontwerp / Graphic design
Studio Sander Boon

Druk / Printing
Dijkman offset

© 2013 Tekst / Text Jarrik Ouburg
© 2013 Academie van Bouwkunst Amsterdam / Amsterdam Academy of Architecture
www.Academyofarchitecture.nl

Architectura & Natura Publishers
www.architecturapublishers.nl

ISBN
[.....]